

ser efter; og gør man ikke det, og kommer man til Valg og det viser sig, at man ikke staaar paa Valglisten, saa har man ingen Ret til at stemme.

Det forekommer mig, at det kun er en lille Aktivitet, der forlanges af dem, der ønsker Valgret, og det er ganske kunstigt at stille det op, som om det skulde være en Indskrænkning i Retten. Jeg tror derfor, at dette er et meget lille Spørgsmaal. Jeg maa sige, at jeg ser paa det saaledes, at hvis der var en almindelig Valgliste, som man kunde bruge, skulde jeg slet ikke have saa meget imod at bruge denne. Jeg tror ikke, der kunde ske noget kirkeligt slemt derved. Men vi har jo ikke en saadan Liste, der kan lægges til Grund, og derfor forekommer det mig, at det her foreslaaede baade er frisindet, praktisk og anbefalelsesværdigt.

Der er endnu et Spørgsmaal, jeg i denne Forbindelse vil fremdrage; jeg maa tilstaa, at det ogsaa er meget lille. Der staaar, at de, der er opstillet paa en Kandidatliste, skal give deres Tilslutning, og det skal foregaa skriftligt. Denne sidste Bestemmelse forekommer mig at være overflødig. Jeg tror, det er i sin Orden, at ingen optages paa Kandidatlisten, uden at den vedkommende er villig til at modtage Valg; men det maa være dem, der opstiller dem, der maa tage Ansvaret derfor. Men jeg kunde i og for sig godt tænke mig, at der var enkelte af de opstillede, der ikke har været vante til at være med, som man godt kunde finde egnede til at opstilles til Menighedsraadet, men som kunde synes, at det var rart ikke at skulle give Samtykket skriftligt. Det er, som sagt, kun et lille Spørgsmaal, men jeg henstiller til Overvejelse, om man ikke kunde spare denne Bestemmelse.

En Bestemmelse, der rejses Indvendig imod, og som jeg gerne vil ofre et Par Ord paa, er Bestemmelsen om den højtidelige Indførelse i Kirken, som kan tillades, naar der er fuldstændig Enighed om det indenfor Menighedsraadet. Det er en Skik, som de har i Sønderjylland, som adskillige af de sønderjydske Medlemmer af det kirkelige Udvalg lagde megen Vægt paa, og som adskillige af dem, der saa saaledes paa Valgene til Menighedsraadene, at det var ønskeligt, at man fik saa stor en Garanti som muligt for Rettroenhed, gav deres Tilslutning og ønskede indført. Jeg var ganske bestemt imod det, idet jeg finder, at dersom det blev en almindelig Skik, vilde det kaste noget af et aandeligt

Skær over Menighedsraadene, som jeg ikke tror en saadan Institution i Virkeligheden kan bære. Jeg vil tilføje, at jeg ogsaa var bestemt imod den Form, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen foreslog, og som det kirkelige Udvalgs Flertal har foreslaaet, at dersom Flertallet af Menighedsraadet ønsker det, saa skal Indførelsen i Kirken ske. Men ved den Form, som Bestemmelsen har faaet i Kirkeministerens Forslag, forekommer det mig ikke, man gaar nogens Ret for nær. Det foreslaas jo; at hele Menighedsraadet skal være enigt om det, og hvis det er Tilfældet, hvis ingen indenfor Menighedsraadet føler sig trykket derved, kan jeg ikke se rettere, end at saa bør man lade Vejen aaben til at oprettholde den Skik, som man nu har nede i Sønderjylland, og som man der synes godt om. Som sagt, jeg ønsker i og for sig ikke, at vi skulde have den indført her; men jeg tror, der er truffet alle Forholdsregler mod, at man kan komme til at øve nogen som helst aandelig Tvang. Jeg kan derfor ikke se, at der paa dette Punkt er nogen som helst Grund til at rejse Indvendinger. I det hele taget har Lovforslaget i de Spørgsmaal, jeg her har nævnt, en Affattelse, som jeg kan anbefale.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Kammersgaard: Under Omtalen af § 14 i Lovforslaget om Menighedsraad tillod jeg mig forleden Dag at spørge Kirkeministeren, om han mente, at den, der vilde arbejde for Frikirkens Indførelse, af den Grund var diskvalificeret til at være Menighedsraadsmedlem. Den højtærede Minister svarede ikke paa Spørgsmaalet, men da jeg ved, at det er ret brændende, i alt Fald paa visse Egne, tillader jeg mig at gentage det i Haab om, at den højtærede Minister vil give mig et Svar paa det.

Kirkeministeren (J. C. Christensen): Naar jeg ikke svarede paa dette Spørgsmaal, ligger det simpelt hen i, at jeg havde glemte det i det Øjeblik, jeg havde Ordet. Jeg kan ikke se nogen Hindring for en Mand eller Kvinde med Hensyn til at være Menighedsraadsmedlem deri, at vedkommende vil arbejde for Frikirken. Naar dette Spørgsmaal i sin Tid truede med at blive et Konfliktsspørgsmaal enkelte Steder i Landet, laa det i, at vedkommende ikke vilde afgive Erklæringen i den Form, Loven kræver,